

Englænderpokalen

Limfjorden

Sejlerliv

Vi sejlede fra Hjarbæk d. 9. juli kl. 15 alle fire i "Svik", og det var årets første tur i en nødtørftigt klargjort båd efter konfirmationsræsset. I VNV 2-3 Beaufort klares slusen let for sejl ud. Vi fandt en god ankerplads under, klinten ved skoven nord for Astrup Vig, kl. 20. Nysgerrige efter at udforske stedet, roede vi ind og fandt mange ejendommelige kuglerunde sten, måske dannet engang af en kilde i jorden. Godt sultne af at smage søluft igen spiste vi forloren skildpadde til Henriks kartoffelmos samt jordbær fra haven. Ellers en stille aften med kluk i klinkerne, en udmærket lydeffekt, da Ulla læste højt om Sindbad Søfareren. Da ankerlys og kugle var sat, sov vi snart trygt. Efter en, for en gangs skyld stille nat, sejlede vi den 10. juli videre kl. 9.30. Vejret var skyet. Vinden NV til vest. Efter Rotholme mødte vi gamle "Soffy", folkebåd, med Alex og min sejlerskoleelev, Kirsten, for hjemadgående. Vi holdt Erthøl op. For at sejle direkte satte jeg kompaskurs, 2 grader på Liv Tap. Vinden lidt ustabil, opfriskende - den forårsager grov sø fra Løgstør rende. Læns ind i renden kl. 13.30. Efter Aggersundbroen så vi, næsten traditionen tro "Slinky" af Ålborg, Birtes og Oles forrige båd. Vinden stadig opfriskende til 6, hvorfor vi for en sikkerheds skyld stagvendte i det snoede løb, bomning kunne flænge sejlet eller brække lyren på bommen. Vi anløb Ålborg kl. 18.30 efter 9 timer og fik pæleplads ved sejklubben "Limfjorden". Snart spistes tiltrængt aspargessuppe og margaranni. Før fortøjningerne var lagt, var Ulla og Henrik pist forsvundet i land for at lege.

Torsdag er overliggerdag med byger fra VSV. Vi gør skoindkøb til Henrik og Jørgen, henholdsvis netsko og sandaler. De lukkede kondisko er uegnede til sommervarme fødder. Jørgens gamle venner: Henning og Bente ville se os til kaffe i deres træbåd, en petit, kl. 16. Bagefter så de "Svik". Vejret er køligt, men stille. D. 12. atter bygevejr, så vi går til Ålborg for at købe, hvad vi glemte: skeer. Vi havde hjemtaget samtlige til brug ved konfirmationen. Ulla fik også et saltvandshjul til sin stang. Pludselig så vi i regnen Claus, som vi kendte fra voksenskolen på revalideringsklinikken i Hald Ege, fra mit vikariat der. Stor gensynsglæde. I "Svik" lavede Henrik senere modelflyver og Ulla syede dukketøj. De betalte selv tingene, som de havde købt meget billigt. DF 13. kom også med bygevind, men da det løjede og solen kom frem, sejlede vi kl. 13.15 og fik en fin lænsetur til Hals og halv vind videre nordpå. Da vinden var meget ustabil og lovet aftagende, anløb vi Hov havn kl. 18. Vi lå for anker inderst - i smørhullet - og så en sjov væltepetercykel, en omvendt og forlænget cykel, der vakte stor moro. Vi funderede over, hvordan man kom ned? Havnepenge kostede her 30 kr.

Vinden er gået i SØ - pålandsvind d. 14., og vi sejler kl. 9.30. Kurs sættes til Læsø Rende fyr: 45⁰ - vi sejlede nærmest sidelæns og blev forsat der. Strømmen væltede op i renden, men vi holdt tøndens SV for Læsø op på kurs 35⁰ - her stod et kogende strømskæl og søen var underlig. I de hidsige pust holdt vi lige Vesterø havn op og kunne sejle helt ind uden et kryds til ydermølen. Kl. 14 fortøjede vi på en tom, lokal pæleplads i fiskerihavnen, som vi ynder. Næppe var isene nydt oppe på havneudsigten, før Ulla og Henrik gik i bad på den fine sandstrand. To timer efter blæste det nærmest kulingsvind, opræk til torden? Heldigvis er vi i havn og ringer til familien. Vi fiskede. Der var kulingsvarsler for de næste to dage. I den stille aften snakkede vi på mølen med ejeren af nabobåden, en Swan 45.

D. 15. juli fulgte med stiv kuling fra vest - og blev til storm. Vi kunne blot slappe af og gik tur om i læ på nordstranden. Der lå små stykker rav. Vinden gik mere i NV, og store dønninger løb ind i havnen. Kun to både kom ind, og kun en sejlede. En hjarbæksejler dukkede op, vel at mærke, kommet med bus fra Østerby, Harry Vig. Han fortalte, at der ved midnat i aftes blev skudt rød nødraket op fra en grundstødt båd nord for Læsø. (Da stod vi og snakkede med Swanmanden, men med ryggen til). Men raketten var blevet observeret fra færgen (den sidste) og via tlf. var redningsbåden i Østerby blevet tilkaldt. Det

havde Harry hørt på sin VHF. To timer efter korn bådene i havn, den må have siddet hårdt. Grundejerne har nok fået en overhaling også, idet en rød raket kun må bruges, når der er livsfare og ikke i havblik. (Da blot en hvid opmærksomhedsraket). Harry berettede også om en uhyggelig oplevelse for en hjarbæksejler i Sverige, som beskadigede sin mast og rig totalt ved at ramme et elkabel, der smeltede den itu. Dagen efter kom besked om at sejlerens mor var død. Så lavede de en nødrig og sejlede hjem for rebet sejl. Her havde Henrik fiskeheldet med sig. Til aften fik han en ål. En rar fisker forærede ham en ålekvabbe og en rødspætte som supplement.

Den 16. fiskede jeg og Ulla, da vi så en båd kæmpe sig i havn med baskende sejl. Pludselig fløj en hvid hue af manden på dæk. Vi kastede og kastede forfanget ud i bassinet, men huen blev vandfyldt og sank langsomt. Til sidst fik jeg ondt i armen og opgav. Huen var sunket. Vi gik op og fortalte ham, at vi havde forsøgt redningsaktion af den dejlige hue. Manden lå forpint af sit forslåede ben, fra et forfejlet spring i land. Han sagde tak med et smil. Andre kom til og rådede til at få benet røntgenfotograferet i Byrum. En falckbil hentede ham til lægehuset, hvor han blev forbundet. Han kom tilbage med den gode nyhed, at benet ikke var brækket. På den måde lærte vi saxofonisten, Freddy, at kende. Snart legede hans dreng, Mikkel, med Henrik og Ulla. Storebroderen, Thomas, kunne fortælle oplevelser fra togter med skoleskibet "Danmark" i Middelhavet - og moderen, Annelise om sin uddannelse og oplevelser som gymnastiklærer i jazz-gymnastik. De var fra, Struer og båden hed "Tenor". På parkeringspladsen ved færgeren opdagede Henrik vor naboens røde bil og hele familien kom ned og så, hvordan man lever fint, fire mand høj i en folkebåd.

Solen skinnede d. 17. juli, så vi lejede cykler, som det var planen. Henrik fik set hjemstavnsgården, hvidkalket, firlænget og med flere meter tykke tangtage. Vippebrønd i gården og en fin ravsamling ses også der. Vi fortsatte til Danzigmand, der er et højt klitlandskab med en fin udsigt. Navnet er et minde om et strandet skib på grundene der. Der er mange små stykker rav på stranden. Da vi kom trætte tilbage, vi for vild i plantagen og trak forbi en skydebane, fortalte vor swannabo, en Gori-fabrikant fra Kolding, at han havde været nede at banke på "Svik". Han ville forære os en Jomfruhummer. De kunne ikke have flere i gryderne. "Ih, det var da venligt af dig - udbrød jeg overrasket, det har vi aldrig nogensinde smagt". "Jeg sætter en spand ned om bord i morgen tidlig", sagde han, medens hans kinesiske kamphund, en ejendommelig bokserart, mere sjældent end køn, missede med de for det meste lukkede øjne. Som en slags tak, gav jeg den med harmonikastemning den aften, hvad man sjældent kan i glasfiberskibe af 17 tons klassen. Der er farvefjernsyn og hvad der ellers kan købes for penge. Vinden er frisk, den piper og fløjter fra SØ.

Den 18. kom Mikkel, som hver dag vækkede os til dåd. Vi er inviteret til kaffe hos dem. Det blev hyggeligt med sang og spil, også egne sange, som Halsvals. Deres tyske naboer kom med og de kunne rigtigt synge, rent, kraftigt og udenad. Jeg ved ikke, hvad det var for drinks, men ør i hovedet fandt vi hjem over midnat. Ulla sov sødeligt - børnene læste utrætteligt tegneserier.

Den 19. øsregnede det. Jeg gik alligevel til havnekontoret, for endnu havde vi intet betalt, men skulle klarere inden afsejlingen. Det passede lige med en ugetakst, 325 kr., som er fordelagtigt, da det giver ca. 40 kr. pr. dag i stedet for 55. Det er næsten kuling. En stor hollandsk båd lå elendigt for anker i stor dønning. De gjorde klogt i at forhale på dette tidspunkt, men det kneb med at klare det, hvorfor vi løb over og hjalp med at smide fortøjningerne op fra den lave jollebedding i det øjeblik de bakkede væk. Vi anviste en god ledig bolværksplads overfor i læ. Fruen var en gammel rotte i faget, hun var alle vegne og kunne det hele - også fortøje den store havkrydser - ingen nerver der. Hun takkede hjerteligt for hjælpen på engelsk, da vi gav hende en efterladtrosse. Bagefter kom jeg på job. Vor anden nabo, en nordmand, Lubbe, eller noget i den stil, bestilte to tyrkerknob lagt på sin Vegas rorpind. Det skulle være hvid nylonline. Han havde et stort kvajl, men var det nok? Jeg kom ombord til mit livs største bestillingsarbejde af sømandshusflid, og jeg fik en at varme mig på. Lubbe regnede nok med at jobbet tog lang tid, for dernæst viste han mig skibslokummet, fint wc med søventil og en anden en, hvis det var. Men dels er jeg modstander af at svine havnevand til med andet end opvaskevand - dels gik jeg til arbejdet straks Lubbe forsvandt og det med ventiler er ikke mig, jeg er vant til pøs, og ville ikke sænke Lubbes skude, begge tyrkerknob lå fast og fint om pinden et par timer efter - og linen slog akkurat til. Imellem knobene kunne hans store næve mageligt hvile, medens han togtede singlehand imellem Danmark og Norge. Læsøveninden ville ikke til søs. De akave arbejdsstillinger rundt om roret gav sådan et lændehold, at harmonikaen ikke kom i gang til Lubbes dejlige Evert Taubebog. Ulla, Henrik og Mikkel lavede bål, men kom løbende, da det begyndte at lyne, tordne og regne. Senere fortalte naboerne hjemmefra at lynet var slået ned i et sommerhus midt på øen og forårsaget strømsvigt, som dog klaredes ved et sikringskift.

Den 20. vågnede vi op og ser forbavset en stor spand stå på fordækket? Fuld af lyserøde jomfruhummere? Og hvem har kunnet entre båden med den uden en lyd? Lisbet, som hører alt er målløs. Lubbe, selvfølgelig - han har lovet os hummer som løn for pynteknobene, som han er lykkelig for. Det smager da af nostalgi og træbåde. Lubbe forklarer, hvordan dyrene skal koges. Nu kan vi også få det lært, det er således: Jomfruhummerne lægges i koldt vand i gryden med lidt salt, sukker og to laurbærblade, eller dild. Lubbe har ikke for ingenting svensk statsborgerskab. Vandet varmes op til kogepunktet og koges svagt i 5 min. Står og køler af i vandet. Dyrene skal koges hele. Som koge prøve vrides skjoldet af en hummer. Efter hummerorgiet må cockpittet spules godt for hummersaft og deraf følgende lugt.

Den 21. er det køligt og varsler om hård vind. Lændeholdet er lidt bedre, jeg gik trods skæv holdning tur med de nye fynske naboers hund og så en flot tordenhimmel over Jylland nærme sig. Swanen var forsvundet i sorte byger mod Frederikshavn og jeg sendte de venlige mennesker, kamphunden, dæksdrengen og den velnærede gæst, af nogle kendt fra medierne, som værende direktør for Thrige Titan Odense, en tanke med på den barske tur med det kæmpesejl. Men de har vel hurtigreb.

Vi hørte snak om en hyggelig og original person, der hed Kaj. Han var glad for mad - og havde en rigtig lille færge - den lille, gamle Livøfærge. Han inviterede mig over med harmonikassen. Sådan en kan være som en nøgle til nye og glade venskaber. Ulla og jeg roede på anstændig sømandsvis over til Kaj i færgeren. Mikkel og Jørgen var der allerede. De havde fået den store røde nøgle til maskinrummet overladt for at kikke. Under forudsætning af at de ikke tabte den ned i maskinrummets bund. En svensker fra en gammel lokal lystkutter "Illum" - og Kaj sad så fint i salonen med blå dug på bordet og spiste stegt, røget makrel og nye kartofler og hvidvin til i fine glas. Uh, man blev helt sulten ved synet og duften, men jeg tog gerne mod et glas hvidvin som kur mod min skæve ryg og fik anbragt mig selv og harmonikassen på dørken. Det bedste sted med plads til at trække bælgens. Kaj kan lange viser udenad, så det er bare med at akkompagnere til - nogle værre skillingsviser var det, svenskeren og jeg var ved at dø af grin, for der var en fin skuespiller i Kaj. Han er ellers navigationslærer, men påstår han kan lidt af alting, men duer til ingenting. Da han foreslog julesalmer, sagde min harmoni kasse nej, - og vi blev enige om skotsk. Kaj begyndte at danse med arme og stor mave. Pludselig kom Per, skipperen på "Illum". Til

ham var den 3.de kuvert. Så, hidkaldt af latter og spil ,stod Jørgen også i færgen. Hele familien samlet. Der var mere plads på kutterens dæk, så der gik vi alle over og spillede og sang videre. Per kendte godt vor ven, Krishan med kutteren "Martha" som chartrer ud i Middelhavet. Sidste beretning kom fra Sardinien. Per gav os saltede og soltørrede rødspætter, baskuld som smagte godt, men næste ætsede læberne. Det blev køligt og vi gik over i "Svik" og lavede kaffe. Senere kom et usædvanligt optog forbi oppe på molen - Kaj med sin fine cowboyvest med en pragtfuld bark for fulde sejl over hele hans brede ryg, smukt applikeret af hans datter. Desuden Per og svenskeren i sorte styrmandsuniformer med guldstriber på ærmerne. De var på vej op på kroen og ville gerne have spillemand foran. Ideen var også sjov nok, men i den iskolde blæst var min pinefulde lænd ikke fristet til mere spil, så jeg råbte "en anden gang" - og de grinede og skred videre for at få slukket deres ensomhedstørst i fællesskab. Vejrusdigten lød: SV-NV: senere aftagende og SØ.

Den 22. blæste dog en stiv vestenvind, så vi er faktisk indeblæste, ligesom "Tenor". Vi må nok droppe planen om Hirsholmene. Da vinden løjede og solen kom, var det afsejling med det samme. Kl. var 15.45. Stærk modstrøm konstateredes straks, men vi kom da over et sted syd for Sæby, da skumringen snart ville komme. Stærkt forsat ind mod land fandt vi ikke et par vigtige bøjer, der fører uden om en tør grund, Stensnæs, ud for Lyngså, og videre kryds sydpå imod så grov en sø og med defekt motor forekom mig utrygt. Pludselig lå der en lang hvid brændingsstribe langt fra land, uha, så langt var vi altså forsat. Der var blot et at gøre, vende på stedet og ride med vejret og strømmen tilbage til Sæby, som er en kendt havn, let at anløbe. Vi nåede ind kl.20 inden vinden løjede helt af.

Der lå en dejlig sort gaffel rigger, der ligesom inviterede os til at ligge uden på. Skipperen deroppe kikkede og kikkede: "Er det ikke Lisbet?", spurgte han. Jo, det var det da, - jamen er det ikke Flemming Le Fevre? - Så var det jo "Fortuna" af Århus, sejlernes skibet fra Schneiders tid i 60erne, hvor vi brugte vore private både til sejlernes skole. For 4 år siden lå "Svik" også uden på "Fortuna", nemlig på Jegindø. "Westwind" af Århus, egetræs gaffelrigger, var også nået til Sæby fra Læsø. På Læsø fandt vi ud af, at han tidligere, som arkitekt, havde arbejdet sammen med far i arbejdstilsynet. Hyggeligt at møde de dejlige gamle skibe. Nu skulle Henrik se Sæby. Det var rart at strække ben og gå tilbage langs den idylliske å. En fiskeforretning solgte os røget makrel og rejer. Vi blev lysvågne da Falck pludselig dukkede op og søsatte 2 mand i en gummi båd. Lederen fortalte, at en lystfisker havde observeret blink og opfattet det som SOS. Sejlbådens besætning blev også overrasket, da Falck dukkede op. Det var en lille pige der havde blinket med en lommelygte. Ved midnat kom de tilbage med sejleren. Der skal vel aflægges rapport. Mændene tog situationen med humoristisk sans, det er ikke så tit, fordi en pige blinker. Men den ene havde ikke nået at lukke våddragten og vandet var squ koldt, så nu skulle de hjem på stationen og have noget varmt kaffe.

Den 23 afsejlede vi i sol og blid NV vind. 2 flaskeposter afsendes. Der var grov sø, så nokhal blev sat. Det blev overskyet. Kompaskurs blev sat fra tøndens på Hals faste fyr, de to små nye, 202 grader - men godmorgen Hals. Vinden friskede til både 5 og 6, så vi søgte ind til Hou, ligesom flere andre og anløb kl.14. Ved den tid sejlede "Tenor" forbi fra Læsø til Hals på alle tiders mest forfærdelige tur, mest som undervandsbåd - spilerstagen tabte de og reddede de for anden gang. Vores 4 hk hjalp os ind gennem den smalle rende, men orkede næsten ikke, gammel og træt og uden kontrol stråle fra kølevandet. Den røg af varme, så vi blev hede om ørerne. Man skulle lige have penge til en 6 hk. Nå, i læ af havnen var der varmt, som i et smørhul, og snart lå vi med anker roet ud af Jørgen, fra hækken. Så kom der gang i de kogte rejer fra Sæby. Pludselig opdagede Ulla, at den skæggede mand, der gik på molen og mindede mig om Fultons skipper Mogens Frohn, var i følge med deres legekammerater fra Løgstrup, Hano og Mik. Det var Steen Justesen og Yvonne. Snart kom de ned til kaffe. Sten havde solgt hesten Fulton og havde fået penge til udbetalingen på et dejligt sommerhus ved Hou. Lidt om Fulton var der altså. Børnene legede så godt, at jungmang Henrik afmønstrede og fik landlov for en nat i sommerhuset.

Den 24. dukkede jungmanden op kl. 11 uden grej og "Svik" var sejlklar, men Steen kørte grejet på havnen præcis kl.12 som aftalt og vi sejlede straks. Vi må nemlig hjem og vaske tøj før Henriks Bornholmertur med spejderne, søndag. Heldigvis kan vi holde det faste fyr op men fra Hals Rende er det kryds til Ålborg. I Langerak møder vi "Tenor" også på vej til Ålborg. Modstrømmen gav problemer ved broerne, da motoren ikke ville starte ved den sidste. Det mislykkedes at sejle imod, men strømmen drev os på en heldig måde tilbage. Hellere bede en anden folkebåd for motor om en ende. Det fik vi af de flinke folk i "Groggy" også helt ind til Veste Bådelaug's bro, som vi anløb kl. 19. Her bød "Tenor"s besætning på kaffe og æbleskiver, hvad vi aldrig nåede på Læsø.

Den 25. stadig modvind og modstrøm, men første dag med sol og shorts. Vi gik til gågaden og reklamerede over Henriks netsko. De holdt kun 10 dage, jo bare vi havde bonen. Jeg fandt bonen i båden og vi gik alle tilbage til forretningen. Indehaveren var sur, men gav pengene retur, for der var fejl i sålerne. Vi så også spastikere lave et godt teaterstykke.

Den 26. kl.6 opdager jeg fin NV vind. Kort efter sejler vi vestpå. Men vinden døde. Derfor bad vi en tysk båd om en ende og blev slæbt til Løgstør Rende. Derfra sejlede vi helt til Virksund. Det tog 15 timer og blev turens varmeste dag.

Lørdag d.27 kl.7 sejlede vi til Hjarbæk, heldigvis, for vinden blev mere og mere ustabil som før torden, og kl.9 lå vi på pladsen, fik købt mælk til morgenmaden og samlet vasketøjet sammen. Allerførst strøg ungerne ned i kælderen til den elskede hamster "Smut" der var blevet stor og tyk. Bygevejret fortsatte i ugevis i Jylland, så vi nød at være hjemme, men Henrik fik lutter solskinsvejr på Bornholm.

Lisbet Kofoed - "Svik" FD 439.